

[Albertsen.]

arbejdet mellem arbejdsformidlingen og revalideringscentrene bliver øget. Arbejdsformidlingens muligheder for at leve op til de krav, der stilles til den, forudsætter nok større effektivitet og måske bedre bemanding.

De seneste undersøgelser fra socialforskningsinstituttet har vist, at uanset det store antal revalidender, der vitterligt er tale om, burde langt flere have været inde i processen. I den forbindelse er det naturligt at kigge på antallet af invalidepensionister, som vi senest har drøftet ganske intensivt i folketingets socialudvalg. Det må nok erkendes, at vi stadig uanset velfærd og bedre beskæftigelse har et alt for stort antal medborgere, der vantrives som følge af manglende uddannelse, handicap og dårlige boligforhold, men utvivlsomt også som følge af ukendskab til mulighederne for at få forbedret deres status. Det er nok forklaringen på megen restfattigdom og vantrivsel.

Det er klart, at et så omfattende lovforslag, som vi her taler om, vil kræve et intensivt og omfattende udvalgsarbejde, og en lang række enkeltheder i det foreliggende lovforslag vil der ikke være mulighed for at komme ind på ved nærværende lejlighed. I den forbindelse vil jeg gerne komplimentere ministeren, fordi ministeren har givet en lang række organisationer mulighed for at få dette materiale tilstillet, før lovforslaget blev udarbejdet. Det har i nogle organisationer givet anledning til kritik, idet de har ment, at det tidsrum, hvori de havde mulighed for at se på disse ting, ikke var tilstrækkeligt. Jeg synes, denne kritik er uberettiget. Ministeren har virkelig vist god vilje, og jeg bør vel også sige til de pågældende, at mulighederne for fortsat at øve indflydelse og få gennemført ændringer vil være til stede i form af henvendelse til socialudvalget, hvor vi vil lytte intensivt og åbent til velbegrundede ændringsforslag og tanker, som man mener der måske ikke i tilstrækkeligt omfang for nærværende er taget hensyn til.

Opbygningen af lovforslaget og det, der er sigtet med det, forekommer mig logisk og konsekvent. Man anlægger en helhedsbetragtning over for den enkelte klient, og som følge heraf foreslås en fremgangsmåde og arbejdsmetode, der synes saglig og velfunderet. Man opererer med rådgivning og opsøgende virksomhed i første fase, dernæst med økonomisk bistand i almindelighed, herunder hjælpemidler for at lette tilværelsen. Tredje led i forslaget er den praktiske bistand i hjemmet, et forslag, som jeg synes virker fordomsfrit og tiltalende. Endelig er der bestemmelser om ansvaret for etablering og drift af institutioner m.v. Lovforslaget forekommer mig tiltalende og anbefalelsesværdigt i hele sit sigte.

Lad mig sluttelig bemærke: lovforslaget er en udfordring til det lokale selvstyre, som jeg er overbevist om vil modtage udfordringen på rette måde. Det placerer ikke mindst socialudvalgene særdeles centralt. Lovforslaget er tillige en stor udfordring og opfordring til alle socialarbejdere i dette land. Værktøjet er lagt frem; nu skal det danske samfund vise evne og vilje til at give den nye socialreform reelle muligheder. Mange har sukket over, at sygekasserne blev nedlagt. Andre vil nu beklage sig over, at børne- og ungdomsværnene ophører. Adskillige vil nok også vedføje, at mange kommunalpolitikere er forsvundet ud af billedet. Det er mit håb, at vi under udvalgsarbejdet kan finde en form, som giver plads for et nyt led i dansk demokrati: at få flere mennesker engageret, således at det ikke er et spørgsmål om større bureaukrati og færre folkevalgte, engagerede personligheder.

Lad mig sluttelig udtale min glæde over lovforslagets fremkomst og give det min varme anbefaling, men måske tilføje et lille hjertesuk i relation til § 146, hvor der som i andre lovforslag står:

„Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.“

Det er et spørgsmål om vores relationer til disse to områder. Det var muligt, at vi